

Mutlu Yaşamak O Kadar Zor Değil

– safdeha · 14 Kasım 2020

Hiç bir acı, eğer doğru seçimler yaparsak kaderimiz olamaz. İnsanlar doğru seçimler yerine haramı tercih ederler, günah işlerler ve bunun adına da özgürlük derler. Özgürlük insana has bir yaşama biçimidir ve dinde bir ömür boyunca bu özgürlüğü insanlara sunmuştur. Kişinin bu özgürlüğüne engel olan her insan ise zalimdir, o kişiye zulüm eder, kul hakkı işler.

Ancak, bizim toplulumuzda acı nedense insanları birleştirir, küsleri barıştırır ve ibret alınası olaylara sebep olur. Ölen biri hiç sevmediğimiz kişi bile olsa, onun tabutuna el uzatılır ve taşınılır, helallik alınırken imam söylediğinde hakkımı helal ettim denilir. Kişi eğer acı çektiğini söylese, dilense sebep düşünülmez ve ne istiyorsa ona verilir.

Kişi ben kendime yetiyorum dese, zengin ve kimseye muhtaç olmasa, sağlığım yerinde, keyfimde yerinde dese... O kişiye karşı acı çekene kadar elden ne gelirse yapılır, kusuru aranır, hakkında gıybet, iftira da yapılır, savaş açılır... İki yakası bir araya gelmesin diye adeta canını çıkartana kadar baskı uygulanır. O kişi adeta düşmanıdır, kendisine bu kişinin bir çok yararı bile olsa.

Bu iki durum adeta toplumda bölünmeye sebep olur. Komşuluk, kardeşlik, birbirine güven duygusu kalmaz. Bunun sebebi, her insanın derdi muhtaç olmak yerine güçlü olmak, isteyen değil istenilen kişi olmak derdidir. Ağa olur, hükümdar olur, lider olur... Elinin öpülmesi ve muhtaçlığının bildirilmesi ve bunun sonucunda çektiği acının dozuna göre ağlaması ile vermeyi bir lütuf gibi sunmak ister. İnsan aşağılandığını hisseder ve ne zaman güçlü bir konuma gelir, istediği kişinin kaderi kendi kaderi olur ve bu döngü devam eder gider.

Başta söylediğim gibi yalnızca bir tane yol vardır, bunun içinde ahlak, insanlık, duygudaşlık ve karşılıksız vermeyi istemek vardır. İnsan yaratılış itibarıyla, yaratanın özelliklerini özünde taşır. Bu özde bulunan değerler ancak din ile biçimlenen öğütlerin uygulanması ile yaşanılır olur. Bu donanım ile, kaşif olur, öğretmen olur, yapıcı olur... Kişi Yaratıcıyı onun öğütlerini uygulayarak öğrenip yaşadıkça, beşer olmaktan gerçek insan olmaya dönüşür. Kimseden bir şey istemez, başkasına göre çok şey isteyebilecek yaşamı olmasına rağmen. Verdikçe anlar ki, almaya gerek yoktur. Ölmeden yokluğu öğrenir, yaşarken ölür. Çok şeyi olmadığı için göze batmaz, zarar da görmez. Kimsede onunla uğraşmaz. Mesele şöhret olmak değil, göze batmak değil... Mesele Yaratıcının her dediğini yaşayan, onun aşkını kaybetmekten korkan, bu nedenle de dünyaya karşı sevgisizliğe ve elinin tersiyle onu itecek bir geleceğe koşmaktır. Yaşayabileceği kadarına razı olmak...

Güçlü dediğimiz kimseler, örneğin çürük binalar yapar. Her deprem olduğunda ona güvenen masum insanlar ise yıkılan binanın enkazında kalır... Yani güçlü denilen kişi insanlıktan çıkmış, dünyaya tamah

eden olmuş ve en doğru yoldan sapmıştır. Deprem örneğinde olduğu gibi, bir çok konuda insanları sömürerek, güçlü kalmayı bir süre başarmıştır. Kimse yaratıcı olamaz, kimse kimsenin rızına kefil değildir ama o güçlü insanlar buna soyundukça, cahillerde ona taparlar adeta. Bir şeyler kazandıklarını sanarlar ama deprem enkazının altında kaldıklarında gerçeği en acı şekilde anlarlar. Biz en doğruyu seçmek zorundayız, mevlanın verdiği özgürlük ile bunu keşfetmek, buna çaba göstermek ve yalancılardan peşinden gitmememiz gerekiyor.

Keşke insanlar her acıyı yaşarken ibret almayı bilselerdi. Deprem gibi felaketlerin Yaratıcının ilmi olduğunu ve buna karşı edinilen bilgi ile en az zararlı kurtulabilecek önlemleri alabilsek, bunun için güçlü ve hata eden kimselerin yaptığı hatalarla acı çekmesek.... En doğru yol bedava ve hiçbir yan etkisi de yok. İnsan ancak bu şekilde yaşarsa gerçek insan olur. Ne acıyan olmak ne acınan... Hayatı en doğal biçimde yaşamak bizim hakkımız. Özgürlüğümüzü en doğrusunda yaşayarak denemeliyiz!

Saffet Kuramaz